

Inclusie wordt misbruikt

Inclusie? Iedereen hoort tegenwoordig dat woord overal. Een term die wordt gebruikt bij organisaties waar iedereen welkom is. Maar het wordt vaak misbruikt.

Waarom?

Organisaties willen met diversiteit een positief imago bereiken. Daarom zetten zij telkens in wervingsteksten dat iedereen welkom is, ook al is dat in de praktijk niet altijd zo.

Zoals een CVO (*centrum voor volwassenenonderwijs*) een aparte kookcursus enkel voor personen met een beperking inricht. En een muziekschool die aparte lessen voor enkel deze doelgroep inricht. Zij noemen dat inclusie, terwijl ze eigenlijk weeral een aparte groep maken zoals het geval is in het buitengewoon onderwijs.

Wat is inclusie dan wel?

Dat personen met een beperking willen aansluiten bij verenigingen en diensten die voor iedereen zijn bedoeld. Op voorwaarde dat zij op een volwassenen manier worden behandeld en in het mate van het mogelijke aan alles mogen deelnemen. Ook al zijn soms redelijke aanpassingen nodig zoals met iemand meerijden omdat de persoon met een beperking geen auto en geen rijbewijs B heeft, geschreven informatie vereenvoudigen door geen moeilijke woorden te gebruiken en ook foto's te gebruiken. Zie dat als extra noden met weinig aanpassingen waar niet veel tijd en geld ingestoken moeten worden om optimaal te kunnen deelnemen. Ook al interpreteren veel mensen zonder beperking jammer genoeg dat zij naar een voorkeursbehandeling vragen, terwijl dat nooit hun bedoeling is.

Veel personen met een beperking kiezen bewust niet voor doelgroepgerichte organisaties om aan activiteiten deel te nemen. De voornaamste reden daarvan is dat er te weinig variatie is in het aanbod. Ook te veel opgelegde regels en betutteling van de begeleiders is een ergernis die vaak voorkomt.

VN-verdrag?

Er bestaat een VN-verdrag voor personen met een beperking. België ondertekende dat in 2009. In de praktijk maakt ons land dit niet waar, want de wachtlijsten voor persoonlijke assistentie worden langer. Het VN-verdrag is voor inclusie, omdat zij het belangrijk vinden dat kinderen met een beperking samen kunnen opgroeien met hun familie en vrienden en vb. kunnen deelnemen aan activiteiten in de buurt. In onze multiculturele samenleving moeten wij met elkaar samenleven. Van de crèche tot het rusthuis. Uit onwetendheid weigeren veel mensen zonder beperking (on)bewust contact met hen omdat zij schrik hebben. Dat creëert vaak onbewust indirecte vormen van discriminatie zoals uitsluiting, redelijke aanpassingen weigeren, ... Unia en het Vlaamse Mensenrechteninstituut zijn diensten die bemiddelen tegen discriminatie, maar zij nemen enkel klachten met concrete bewijzen serieus zoals iemand die met slagen en verwondingen in het ziekenhuis belandt. Wat het nog moeilijker maakt, is dat België een federale staat is en mensen niet meer weten bij welke organisatie zij terecht kunnen. Zoals bijvoorbeeld: Is onderwijs een Vlaamse of federale materie? Bijna niemand weet dat.

Voor toegankelijke communicatie wens ik dat er enkel gebruik wordt gemaakt van dagelijkse taalgebruik, want dat begrijpt iedereen en zo voorkomen wij misverstanden. Geen enkele

vraag is een domme vraag, want het is een teken dat iemand om verduidelijking vraagt. Help gewoon die persoon, en zo geraakt hij of zij verder. Want wat voor jou vanzelfsprekend is, is dat niet voor een ander persoon. Wees daar bewust van. Ongeveer 15% van de bevolking heeft een beperking. Ook al kom je dat niet in de media tegen.

Dit pleidooi werd opgemaakt door Tess van Deynse, ambassadeur voor inclusie.